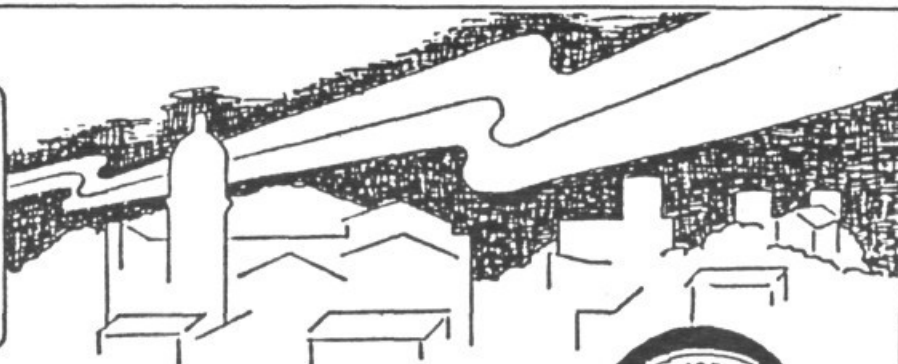

Nº 43

30 - abril - 1.989

DL. PM 625/1.983

SANTA EUGÈNIA

Revista per a la Divulgació i la Cultura

- 2.- INDEX-CARTES
- 3.- CARTES/DEMOGRAFIA
- 4.- EDITORIAL/J.BALAGUER
- 5.- Tribuna: INFORM.TERGIVERSADA
- 6.- Tribuna: COMPETENCIES EDUCACIO
- 7.- Tribuna: CABRERA, LLIURE
- 8.- CASA DE LA VILA
- 9.- NOTICIARI
- 10.- MESTRESSES DE CASA
- 11.- GLOSES DE LA FIRA
- 12.- Entrevista: TONI VIDAL
- 14.- Opinió: ABELLES...
- 15.- MÚSICA: R.Schumann
- 16.- Església: COM LLEGIR...
- 17.- Església: VIDA CONSAGRADA
- 18.- Església: CARTA DE RUSSIA
- 20.- MINIENTREVISTA
- 21.- PLANTES MEDICINALS
- 22.- Pedagogia: LA REBEL·LIA
- 25.- PAGINA SANITARIA: El fetge.
- 26.- Arquitectura: LA SEU
- 27.- PAGINA INFANTIL
- 28.- CONTRAPORTADA: Fira 89.

Els articles d'aquesta revista expressen
unicament l'opinió dels seus autors.

CONSELL DE REDACCIÓ

Nadal Trías Orell, Mª Magdalena Perelló
Bibiloni, Xisco Casellas Fiol, Mateu Crespí
Perelló, Xavier Bascuñana Coll, Toni Cañe-
llas Vich, Jaume Riutort Crespí, Sebastiana
Sastre Coll, Mª Eugènia Pou Mulet i Maria
Crespí Payeras.

Col.laboradors: Valerie Green, J.J.-
Ramis, Biel Campaner, Mestresses de
Casa, Josep Miquel Casellas, Toni Amen-
gual, Tomeu Parets, Julian Crespí i Guillem
Crespí.

Fotos: Nadal Trías

Revista SANTA EUGÈNIA

Revista per la difusió
i la Cultura

Aquest exemplar
val 100 Pts

Redac.i Adm.C/J.Ant.12.tel.620260
07142-SANTA EUGÈNIA

Editat i compost
a la Parròquia de Santa Eugènia
Mallorca

Imprès a:
INFORMACIONS LLEVANT, S.A. Manacor

CARTES

LA NOSTRA LLENGÜA, MALTRACTADA

Sr. Director de "SANTA EUGÈNIA":

Adjunt li enviam escrit, per publicar
a la secció "Cartes al Director", que
denuncia una actuació poc afortunada de la
Policia Nacional.

El fet de pregar-li que la publiqui, no
es deu a cap esperit de venjança, sinó al
de donar a conèixer una situació que
hauria de ser totalment anormal i que fa
que, encara ara, hagim de parlar de
normalització lingüística i defensar una
vegada més l'us de la nostra llengua, ja
emprada pels nostres avis i redebesavis,
en el nostre país.

Atentament,

Palma de Mallorca, 14 d'abril de
1989

Pere Massutí Ramis D.I. 78.202.076

Predí s'Olivaret, Selva.

Llorenç Massutí Nicolau D.I.
41.166.012

Carrer Manuel Guasp, 5-3er. Palma
Tel. 467322

Sr. Director:

Denunciam des d'aquí un fet que
succeí el passat dia 6 d'abril; és prou
representatiu de la situació lingüística i
social que patim els ciutadans
mallorquins "salvaguardats" per la
Policia Nacional.

Aquesta mateixa carta l'adreçam als
següents diaris: "Balears", "Diario de
Mallorca", "El Dia 16", "Última Hora",
"Avui", "El País" i "Diari de Barcelona"
entre d'altres. Tan de bo que els
nostres diaris la publiquin!.

El jove mallorquí Pere Massutí de 26
anys, fou amenaçat i portat a Comissaria
per contestar a una parella de la Policia
Nacional en català, llengua que a més de
ser la seva pròpia, és oficial a les
Illes.

Els fets succeïren així: després
d'aturar-lo en mig del carrer del
Sindicat cantonada Llongeta, a les 14'30
hores, li demanaren que s'identificàs
(cosa que féu amb el document
d'identitat) i davant la seva negativa a
parlar en espanyol i argumentar que
tenia dret d'usar la nostra llengua a ca
nostra i en tot moment, el "catxearen".
d'alt a baix i l'insultaren. La situació
entre Pere i els dos agents es continuà

fent tensa, fins que va arribar a un punt on ell els demanà la seva identificació com a policies. No ho feren i aleshores li digueren que l'afer es resoldria a la Comissaria, on se l'emportaren.

Per entrar allà el sempentejaren de mala manera, i un d'ells es tregué la porra i digué: "te voy a partir las costillas".

En mig de sis policies, dins una sala, fou víctima una altra vegada d'insults, d'escarnis i de tota casta de befes: "Polaco", "hijo de puta", "puta mallorquin", "no te quedará ni un hueso sano"

Cap dels sis policies tampoc no es volgué identificar.

Quan va demanar què podia fer per denunciar el tracte que havia sofert, li digueren que, "si lo hacia en español podía dirigirse allí mismo en Denuncias y si lo hacía en catalán o mallorquín que fuera al Juzgado de Guardia, al Consell o donde quisiera".

El mateix dia fou presentada la corresponent denúncia al Jutjat de Guàrdia.

Tenim proves que no tots els policies nacionals actuen d'aquesta manera; els qui no ho fan així, que no se sentin al·ludits.

Atentament

MÉS ACLARIMENT

Sr. Director:

Aprofit altre cop l'hospitalitat de la seva revista per intentar aclarir definitivament un petit tema, però com que afecta als grans voldria tractar-lo amb tot el respecte que les seves il·lusions mereixen, prentenc fer-ho mitjançant la revista del poble, perquè quedi clar per tots.

Agraesc públicament el cordial oferiment del Sr. Batle per donar les explicacions que pertocuin a qui demani l'inform pertinent.

Segons diu el Batle en la seva carta, "els Reis visitaren els majors de 85 anys seguint la costum de l'any anterior".

El que jo deman és la confirmació pública de l'edat que els fa mereixedors de la visita, i si aquesta edat és fitxa o s'acorda cada any; en aquest cas seria d'agrair que els responsables la fessin pública amb la suficient atelació perquè els qui, com per exemple mon pare amb 83 anys, reberen l'any passat la visita, però enguany amb 84, la veren passar de llarg per la porta quedant, més que amb les mans buides, amb la il·lusió perduda

Atentament:

Tomàs Amengual Pizà.

DEMOGRAFIA

NEIXAMENTS:

21-març-1989

Maria Zapico Bibiloni
Filla de Pep i Margalida

23-març-1.989

Cristina Bascuñana Quetglas
filla de Francisco i Joana

Enhorabona a les noves taujanes i als seus pares;

DEFUNCIONS: 0.

CASAMENTS:

22-abril-1.989

Bartomeu Sastre Mayrata amb
Joana Trobat Pericàs

Tot sia per Enhorabona;

NOCES DE PLATA:

4-abril-1.964

Juan Verd Martorell amb
Margalida Pericàs Oliver

!Que pogueu arribar a les d'Or;

Editorial: DARRERA LA FIRA

Així com va passant el temps, les realitats organitzades passen a ser dels qui les disfruten i no dels qui les fan. Així ha passat amb la "nostra" Fira Agrícola i Ramadera; avui la Fira, ja és del poble, ja és propietat seva: i això és una mostra de la seva implantació, i per això, de la seva maduresa.

La Fira ha arribat ja a aquell punt en que un pensa que ja es fa tota sola, i que pareix com si tengués vida pròpia, com si els organitzadors passassin a segon terme. En tota activitat repetitiva els organitzadors en un principi són protagonistes als ulls del públic; llavors, a força de repeticions els qui hi treballen passen a segon terme; els primers anys tot eren enhores bones, ara ja ningú hi pensa; i, no obstant, la feina és la mateixa, si no més feixuga, ja que la llússor de la novetat ha fugit, i el poble, com al circ, exigeix més encara.

No sembla que el poble estigui descontent amb la Fira, ans el contrari se'n sent orgullós i ho té com a cosa pròpia, si bé feina, just ha fet la

d'anar-hi a fer una volta el matí, i a participar de la festa l'horabaixa. El món és així, i poc a poc es torna ingrati amb els qui treballen pels altres.

La Fira ens ha servit d'ocasió per fer aquesta reflexió sobre la inevitable ingratitud que persegueix als organitzadors o realitzadors de les distintes entitats. Tota acció, a partir de la seva pèrdua de novetat, torna difícil, i com més creix i segueix envant, més es va fent propietat popular, i s'oblida que a darrera tota realització pública, hi ha uns responsables, generalment molt pocs, que sostenen davall davall la feina i la duita a terme.

Per si un cas un any no es pogués fer la Fira, molta de gent cercaria responsables; en canvi quan es realitza, ningú hi pensa.

El que deiem: tant la Fira com tota altra realitat, tenen qui ho fa i ho du a terme; per si un dia ens tornam ingrats.

DON JOSEP BALAGUER a la GRAN ENCICLOPÈDIA DE MALLORCA

BALAGUER VALLÈS, JOSEP (Inca 1869 - Palma 1951) Músic. Es formà a l'illa amb els mestres Joan Torrandell i Guillem Massot, i anà després a Madrid per estudiar amb José Tragó i Pedro Fontanilla i on fou, durant dues temporades, mestre concertista de piano del Teatre Reial. La seva dedicació a la música es deu, en gran mesura, a la influència del seu oncle, el cantant d'òpera Francesc Mateu Nicolau (Uetam), el qual acompanyà com a pianista pels principals teatres d'Europa. Tornat definitivament a Mallorca, influí sobre tota una generació de músics locals (Antoni Torrandell, Jaume Roig, Miquel Negre, Sebastià Ramis, Joana Barceló). Fou músic major de la banda del Regiment d'Infanteria Regional de Balears des del 1897 al 1920, amb la qual obtengué una gran popularitat. Passà després, com a director, a la banda del Regiment d'Infanteria d'Inca. El 1937, creà, per encàrrec del capità general

Josep Balaguer Vallès

de Balears, una banda-orquestra militar. Va ésser també cofundador de l'Orquestra Filharmònica Balear (1942) i de l'Orquestra Simfònica de Mallorca (1947), de la qual se'l nomenà mestre fundador i director honorari. És considerat com un dels directors més importants de Mallorca. No va ésser, en canvi, un compositor prolífic, encara que compongué petites obres, com avemaries, romances i altres peces, avui perdudes, dedicades a Uetam. Va ésser, també, autor de l'himne del Regiment d'Infanteria d'Inca. Era propietari de la popular casa Banqué, al carrer Colón de Palma. En morir, les seves germanes, tot recollint la seva voluntat, feren donació a Palma de la casa familiar per constituir la Fundació Casal Balaguer. Era membre de la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando des del 1931. Els ajuntaments d'Inca, Santa Eugènia i Palma li han dedicat un carrer.

INFORMACIÓ TERGIVERSADA

Fa poc més d'un mes, un grup de joves de Santa Eugènia vàrem assistir a la manifestació a Ciutat convocada pel G.O.B. per a la defensa de Cabrera. La manifestació va ésser un èxit de participació i va transcórrer sense incidències destacables.

La meua sorpresa va ésser l'endemà quan vaig mirar els periòdics locals. La premsa comercial de Ciutat -una vegada més- va donar una informació molt dolenta i en part tergiversada.

Per a citar un exemple: el Diario de Mallorca en primera pàgina publicava una fotografia d'un grup d'independentistes assistents a la manifestació que duïen una pancarta, de la que, curiosament, el fotograf només havia retratat la part que posava "Terra Lliure" i qualcunes lletres més, quan la pancarta completa posava: "Cabrera és Catalunya i Catalunya és Terra Lliure"; això no deixa d'ésser una simple opinió, per ventura errònia, però una simple opinió seva. Aquest diari donava molta importància a uns incidents, sembla que provocats per aquest grupet, i deixa de banda la manifestació en sí.

És curiós també que quan aquest periodista fa referència als títols de les pancartes, a les consignes que cridàvem els manifestants o a la lectura del manifest final, ho fa anomenant-les en castellà -en cursiva- donant a entendre que les pancartes, les consignes i el manifest varen ésser escrits en aquesta llengua, quan allà tot era en mallorquí.

També, és curiós veure com aquest diari dona per bona la xifra de 5000 manifestants -que era la que va donar la Policia-. quan qualsevol dels assistents que tengués unes mínimes capacitats visual i matemàtica podia veure que érem més. Realment, reunir set o vuit mil persones a Mallorca -on la gent no se sol movilitzar- te molt de mèrit i és una notícia de més importància de la que se li va donar. Llavors, diu que la policia

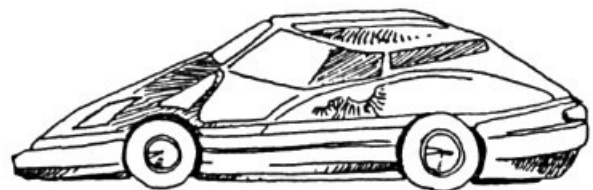
va seguir la manifestació d'enfora i que va aguantar les provocacions dels manifestants, però no diuen que darrera la Plaça Major -on es va llegir el manifest- al carrer de's Sindicat hi havia preparats nombrosos policies nacionals amb el seu material antidisturbis per si havien d'intervenir. Realment a un acte pacífic hi sobren els pots de fum i les pilotes de goma.

Els altres diaris locals havien fet reportatges semblants, donant més importància i espai a les declaracions dels polítics que a la manifestació en sí. La TVE Balears també es va posar al mateix nivell que la premsa escrita, quan el locutor de l'Informatiu Balear va dir que entre els assistents hi havia molts de partidaris de Terra Lliure.

Per acabar, pens que el mitjà de comunicació comercial de Mallorca han de millorar molt i no han d'ésser manipulats per marcades tendències polítiques.

Biel Lladó i Riutort

VOCABULARI RELACIONAT AMB COTXES

Barbarisme

Embrague
Freno
Asiento
Maletero
Ventanilla
Seguro
Panel
Mando
Faro
Limpiaparabrisas

Forma correcta

Embragament
Fre
Seient
Maletxa
Finestrella
Assegurança
Plafó
Comandament
Far
Eixuga-parabrisa

CONSELL INSULAR DE MALLORCA

Competències en educació, ara!

Sembla, si més no, incongruent, que la nostra Comunitat Autònoma a hores d'ara (recordeu que aquests primers dies de març hom ha celebrat el sisè aniversari de l'aprovació de l'Estatut) no gaudeixi de competències en una matèria tan bàsica com és l'educació.

I la incongruència augmenta si ens aturam a considerar tot un seguit de circumstàncies que enterboleixen la situació:

Aquí es dona el cas paradoxal que, d'entre les desset comunitats autònomes que conformen l'estat espanyol únicament n'hi ha una amb llengua pròpia, el govern de la qual no ha assumit encara les competències en matèria educativa: és, naturalment, la nostra. Aquest fet singular (competències en matèria lingüística de titularitat autònoma i competències en temes educatius sota la responsabilitat del poder central) té unes conseqüències d'extrema gravetat, fàcilment constatables: ambdues administracions juguen continuament al ca i el moix, amb mútues acusacions d'ineficàcia i desinterès, i aconsegueixen plenament el que (mentre no es demostrï el contrari) sembla el seu objectiu: l'estancament (i consegüentment la desfeta) dels processos normalitzadors.

Afegint al problema de la llengua, en educació existeix també el problema (sagnant) de la nostra cultura, de la incorporació en els programes d'estudi dels nostres signes d'identitat: història, geografia, aspectes socials, ... Tots aquests trets definidors han de formar part del disseny de la programació de l'ensenyament d'una comunitat, d'un poble, i és difícil, extraordinàriament difícil, aconseguir-ho plenament i eficaçment sense un marc administratiu, institucional, que els ampari, estructurï i vitalitzi.

I molts, molts altres problemes punyents. Per exemple, la preparació del professorat, tant pel que fa al reciclatge dels professors catalanoparlants, com pel que es refereix a la capacitat dels ensenyants que desconeixen la llengua del territori. O el problema de la presència i valor dels coneixements de llengua catalana en les proves de selecció del professorat i en els concursos de trasllats. O el respecte i l'atenció que es mereixen els centres que han optat, per coherència i convicció, per fer una escola arrelada al seu propi entorn, una escola mallorquina, centres que es troben en una absoluta indefensió a l'hora de comptar amb el personal adient o amb el suport moral o econòmic d'ambdues administracions. O tantes altres coses...

El panorama és poc encoratjador. La voluntat política del govern central no sembla sintonitzar amb la voluntat majoritària dels ciutadans de les nostres terres. Perquè, ¿com podem interpretar, si no és així, la fallida proposta de llei orgànica del Parlament de les Illes Balears que, en la passada legislatura i entre d'altres, envestia el tema que ens ocupa, o el camí incert de reforma de l'Estatut en curs que possibilitaria, cas de ser aprovada, l'assumpció de tals responsabilitats, o les peticions reiterades i mai no ateses de partits polítics, de col·lectius d'ensenyament, d'APAs, de Claustres de professors, d'associacions culturals, etc.?

Cal anotar, endemés, que ens trobam front al llindar d'una promesa reforma en profunditat de l'ensenyament que, a instàncies del Ministeri d'Educació i Ciència, es troba en fase d'experimentació des de fa uns anys. Com és obvi, ningú no sap com jugar l'aspiració del nostre poble amb la

pretensió ministerial (les comunitats amb competències sí que ho saben i bé planifiquen el seu futur; nosaltres esperam que Madrid resolgui els nostres problemes).

Una situació ambabsolutament injusta, fruit d'una insensibilitat interessada i no gens espontània per part del poder central, que ens compromet als ciutadans de les illes en un exercici de fermesa en l'exigència d'aconseguir allò que, justament, ens pertoca: **competències en educació, ara!**

Editorial de "Llumajor de Pint en ample"

Prensa Forana Trobada i assemblea anual

Dia 5 de març passat, representants de les publicacions de l'Associació de la Prensa Forana vàrem tenir una trobada dins el marc incomparable del terme de Marratxí. Concretament en el complex "Ses Tres Germanes".

Aquesta jornada va resultar del tot assolellada, tant és així que donava gust anar a passejar per les garrigues i nuclis que componen el terme de Marratxí. A mitjan matí, amb un autocar, vàrem anar a recórrer el Pla de Na Tesa, Pont d'Inca, Sa Cabaneta i Pòrtol. Vérem com encara es feien cendriers, plats, olles i altres útils de test. Ens varen mostrar també una nau a manera de tomba funerària que data d'uns quatre mil anys, just al costat del camp de futbol de Pòrtol.

Abans de l'assemblea hi hagué la presentació del llibre "Pòrtula, guia d'olles", del que en són autors Biel Massot, president de la Prensa Forana, i Miquel Mut. El volum fou presentat per Gabriel Janer Manila.

No hi mancà un bon dinar i un recital de Música Nostra, tot això al mateix lloc, dins el menjador, on se celebrava la V Fira del Fang.

Cabrera lliure

Fa ja uns anys diversos grups i organitzacions ecologistes varen dur a terme una campanya de sensibilització de l'opinió pública i, al mateix temps, una batalla legal a fins i efectes d'aconseguir que Sa Dragonera no fos urbanitzada. La incomprensió i el desinterès de l'Administració i el desinterès general versus la defensa del nostre patrimoni mediam-biental foren vençuts per la tenacitat dels qui tenien la raó al seu costat. La raó legal se'ls donaria també amb el temps. Avui, patrimoni del Consell Insular de Mallorca, o, la mateixa cosa, patrimoni de tots els mallorquins, Sa Dragonera resta per a sempre lliure de la possibilitat de ser alterada i drestuïda per l'ambició i en profit d'uns pocs.

A l'altre extrem de l'illa, un petit arxipèlag, Cabrera, està en aquests moments pendent d'importantes decisions polítiques que hauran de determinar el seu futur; unes decisions que no pareixen fàcils donat que s'estan debatent distints graus de protecció i no es pot tenir encara la certesa que les decisions que es prenguin resultin les més adequades i convenientes. Encara que la història de Cabrera és molt diferent de la de Sa Dragonera.

Afectada per a fins militars l'illa ha romàs vigilada i protegida per un petit destacament que, és ben cert, no ha alterat substancialment el medi ambient. Per contra ha hagut de suportar unes maniobres militars que fa temps son fortament rebutjades. Així i tot no ha planejat sobre l'illa el fantasma de la urbanització i resta pràcticament intacta essent l'últim reducte d'aquesta natura que ens queda.

Com s'ha de fer per protegir Cabrera en el futur? Aquest n'és el gran debat. El Govern de Madrid pretén que Cabrera quedi en mans de l'Exercit, continuant amb unes maniobres militars encara que renuncià a l'ús del foc real. En aquest sentit està arrossegant a un ximple PSOE, en contra d'anteriors decisions i a un feble Govern Autònom que, a canvi de no se sap molt bé quina casta de contrapartides, pareix disposat a donar el seu plàcet als desitjos d'un distant i poc sensible poder central. Al marge d'aquestes intencions hi ha una Proposició de Llei Orgànica, al Congrés dels diputats, aprovada per unanimitat pel Parlament de Balears que pretén que Cabrera sigui en el futur Parc Nacional Marítimo-Terrestre i Reserva Integral, el més alt grau de protecció que es

pot aconseguir per un àrea natural sota control i administració de l'Estat. Però aquest assumpte fins i tot abans de ser debatut pareix que no arribarà a bon terme. Restaria encara una tercera possibilitat com és declarar Cabrera Parc Nacional per la Comunitat Autònoma, encara que no pareix que s'emperi aquesta via legislativa.

El Parlament de Balears és sobirà i competent per prendre decisions que afecten la integritat del seu territori i el Parlament espanyol hauria de respectar-les escrupolosament. Seria de desitjar per tant, ara que encara som a temps d'evitar un atropell a la sobirania popular de les illes, que l'acció política dels partits amb representació parlamentaria a Balears i a Madrid foren conseqüents amb els seus propis actes i del Parlament de l'estat emanara la desitjable declaració de Parc Nacional per a Cabrera. Altres decisions foren un frau i a la vegada un disbarat imperdonable.

Cabrera, com abans la Dragonera, s'ha de veure lliure per a sempre de la degradació i la destrucció.

Editorial Comú de la Premsa Forana

FORN CA'N QÜEC

ESPECIALITAT:

ENSAÏMADES I PASTISSOS

POLLASTRES "AL AST"

C/ José Antonio, nº 7

Telèfon: 14 02 14

SANTA EUGÈNIA

CASA DE LA VILA

PLE EXTRAORDINARI DEL 21 DE MARÇ DE 1.989

Proposta Nomenament Secretari Interventor.— Vists els expedients i després de les deliberacions, s'acorda per unanimitat proposar el nomenament pel lloc de Secretari Interventor a Don Juan Cañellas Vich.

Obres Municipals: Per a la inclusió en el Pla de Obres i Servicis del CIM, el batle proposa: Abasteixement i Sanejament del nucli de Ses Ollerries, i tancament d'un solar municipal. La primera obra s'aprova per majoria absoluta amb el vot en contra de don Bartomeu Vidal, i la segona per unanimitat.

Creu dels "Caidos": S'aprova llevar les barres i la reixeta, arreglar la paret i deixar-ho com a jardí obert, i que es contrari una persona per cuidar tots els llocs públics. Don Macià Cañellas comenta el llevar la creu.

El Batle proposa el canvi dels noms dels carrers, així com posar-ne als que no en tenen, informant a tots els propietaris sobre el canvi suggerit, sobretot el nom tradicional, i admetent suggerències o conformitat. S'aprova per unanimitat.

Obres ampliació Casa Consistorial.: El batle explica el retrac, ja que el director es jubila, i el qui el relleva el passat 16 març revisa les obres. El batle li comana, una paret, una finestra, canvi en el servici, i el projecte d'una cotxeria. Vista la 3ª certificació firmada per l'arquitecte Provincial D. Valentin Sorribas, i de la que és contratista dons Juan Guerra, i que puja a 901.031 ptes., és aprovada per unanimitat.

PLE ORDINARI DE 25 DE MARÇ DE 1.989

Instància de don Bartomeu Mulet Cañellas per obrir una s'iquia per posar un fil d'electricitat al camí del Pou Nou, La Corporació dona permís, sempre i quan ho deixi en el seu estat original, i no poguent demanar danys i perjudicis si en possibles obres es produeixen danys en l'instal·lació.

Sol·licitut de la Cambra Agrària Local demanat autorització, es concedeix amb tramitació amb el Ministeri a càrreg del promotor.

S'aproven un lot de factures i una plusvalia.

Rebuda la documentació del Jutjat de 1ª Instància, s'acorda elegir a don Bernat Crespí Cañellas, per esser nomenat Jutge de Pau i a don Miquel Coll Isern com a substitut, acord que serà remès al Jutjat de 1ª Instància i Instrucció que ho elevarà a la Sala de Govern fer efectuar-ne el nomenament.

Contribucions especials: Rebut de l'empresa Roig i Marco, l'expedient de contribucions especials per a l'obra d'abasteixement i sanejament d'aigua, s'examina, així com el llistat de contribuyents amb les quotes a satisfer. Don Bartomeu Vidal hi està en contra de les contribucions especials ja que difereix de la

manera com s'ha realitzat l'obra. Passat el tema a votació s'aprova provisionalment, amb els vots en contra de don Bartomeu Vidal i don Macià Cañellas.

Conveni Realitzaió Pràctiques: es dona compte del Conveni de col·laboració entre les associacions PIMEM i CAEB, la Conselleria de Treball de la C.A. i les Direccions de Treball i Educació, i de la formalització del conveni amb donya Francisca Bascuñana Bibilonim alumna de 2on curs especialitat TECE de 2on grau, amb el fi de realitzar un període de pràctiques en aquest Ajuntament a fi de propiciar un contacte real amb el món del treball. El període de pràctiques tindrà una duració de 200 hores. També el batle dona compte que als efectes de l'actualització de la comptabilitat informatitzada d'aquest Ajuntament, s'han aconseguit els servicis de don Felio Llado, expert en la matèria i que ensenyarà als funcionaris el sistema i funcionament en quant a comptabilitat.

Precs i Preguntes.—Don Jaume Crespí demana si ja es sab el tipus de placa dels carrers, el batle respon que han rebut ofertes d'una empresa, que n'ha posat a pobles veinats, essent convenient anr-les a veure, i llavors decidir.—Don Macià Cañellas proposa que es notifiqui als veïns de les Alquerries, sobre tot als dels fins de setmana que hi ha un bidó per als fems.—el Batle expressa que ja ha arribat l'hora de fer complir les senyals d'aparcament que hi ha en el poble i posar multes als infractors. Don Bartomeu Vidal proposa que es prohibesqui aparcar a la Plaça Espanya.—Don Macià Cañellas es queixa de que les pistes de tennis s'han convertit en una canera.—Don Bartomeu Vidal demana baix quina normativa urbanística es concedeixen les llicències d'obres, constestant el Batle que es regeix per l'informe de l'arq. Municipal.—El mateix regidor demanà el 28-I-89 si s'havien complimentat les prescripcions a la Delimitació del Sol, transpassant el Batle la contestació a l'arq.municipal qui encara no ha contestat.—Don Bartomeu Vidal exposa que el 23-XI-89 es donava un termini de 6 mesos per complimentar unes deficiències. S'ha contestat aquest escrit? Resposta: el tècnic municipal hi ana personalment a la dita conselleria d'obres Públiques, i quedà d'acord en quan a terminis i a la complimentació de les deficiències.—Don Bartomeu Mulet exposa que seria necessari activar les NN.SS, i així donar una sortida a la zona de Es Puig, a lo que el Batle respon que quan estiguin aprovades les NN.SS, s'haurà de fer un Pla Parcial de la zona, promogut pels propis interessats.

NOTA INFORMATIVA

Estarà exposat al públic el llistat dels contribuents de contribucions especials de les obres d'Abasteixement i Sanejament del nucli de Santa Eugènia.

NOTICIARI

20 de març

Organitzada la l'Associació de Mestresses de Casa de Santa Eugènia tengué lloc una conferència oberta a tothom en el Centre Cultural Taujà sobre Sicolologia en el tema de els Pares i els fills, i que donà el Professor de la Universitat de les Illes Balears Afred Gómez Barnusell, de la que en podeu veure un resum a la plana dedicada a les conferències.

2 d'abril

El diumenge a vespre tengué lloc al Centre Catòlic una vetllada recreativa per la gent major, organitzada per l'Associació de la Tercera Edat de Santa Eugènia, on estaven convidats vells d'altres pobles; posaren música, menjaren i begueren, i ballaren, i si a les 12 del vespre no haguessin decidit d'aturar la cosa, haguessin fet fins tard; així de bé les sortí la vetllada que quedaren en ganes de tornar-hi. No just és cosa de joves, sino de tota edat tenir uns moments de diversió.

3 d'abril

Al centre Cultural Taujà, i organitzat també per les Mestresses de Casa tengué lloc una altra conferència oberta a tothom de tema religiós: "Què és Pasqua avui per nosaltres?", que desenvollopà el Dr.D.Llorenç Tous, i de la que també podeu veure un resum a la plana de les conferències.

Revisió Cadastre de Rústica

El plaç que s'havia donat per a la revisió del Cadastre de Rústica va ser ampliat fins al dia 15 d'abril, ja que el temps no donà per més, donada la gran afluència de gent que anava a verificar totes les dades de les seves propietats.

Nou Jutge

Proximament serà nomenat Jutge de Pau de Santa Eugènia Don Bernat Crespi Cañellas per la Sala de Govern, càrreg

pel que l'Ajuntament el va elegir, en el Ple del dia 25 de març. Quedarà com a substitut l'anterior jutge Miquel Coll Isern.

13 d'abril

El vespre a les 8 tengué lloc la inauguració del Restaurant Can Puceta al Camí de Can Paies, on la família Cañellas Amengual fou anfitriona de multitud de gent que assistí a l'acte d'obertura de l'establiment. Les desitjam molt d'encert en aquesta empresa.

16 d'abril: LA FIRA

Enguany l'annual Fira Agrícola i Ramadera tengué un reeiximent que tothom reconegué, en l'assistència més nombrosa de comerciants que dugueren a mostrar els seus productes. La Fira que es desenrollà de la forma acostumada tengué a favor un bon dia, molta afluència de gent i molt més firers; sens dubte que la no coincidència amb altres fires propicià aquest èxit, que ens privava els altres anys darrers de l'esplendor que caracteritzava la mostra els primers anys. Assisteren les Autoritats les Autoritats de la Comunitat Autònoma i del Consell Insular que recorregueren el recinte i feren entrega dels premis als ramaders. Dins el contexte de Fira també tengué lloc una conferència dedicada als pagesos, una exposició d'objectes antics, de pintura, modes i ceràmica. Que no decaigui l'ànim, i cap a preparar la de la l'any que vé!

SANTA EUGÈNIA
Revista per a la Divulgació i la Cultura

AMB EL SUPORT
DE
L'AJUNTAMENT
DE
SANTA EUGÈNIA

ASSOCIACIÓ DE MESTRESSES DE CASA

Resums de dues conferències

Com estava anunciat, el dia 3 d'abril a les 9 del vespre, D.Llorenç Tous Massanet dona una conferència organitzada per les Mestresses de Casa de Santa Eugènia, sobre el tema "Què és Pasqua avui per a nosaltres"

Vat-aquí un resum:

"Sobre la Ressurrecció de Jesús i les reaccions dels seus Apòstols.

Igual que nosaltres, ells varen haver d'activar de bon de veres la seva fe en Ell.

Ells havien viscut amb Ell i el veien un home com els altres, La seva divinitat les estava oculta. Quan morí clavat a la creu, després d'un gran sufriment, quedaren desolats, asustats. No pensaven mai que ressucitàs. Per això, Maria Magdalena, que l'estimava molt; perquè l'havia allibertada de set dimonis, el cerca, el veu i no el coneix. Els deixebles no la creuen, tenen por, s'assusten... i és que Jesús no ressucità com va ressucitar a Llatzer, per a viure una vida igual que la viscuda abans de morir.

Jesús ressucità en còs i ànima però amb una vida divina. Està amb ells, el toquen, el veuen, menjen amb Ell, però al mateix temps el veuen en un pla superior, és diferent.

Les costa molt arribar a comprendre la divinitat. Però quan estan tots junts i Pere parteix el pa, es fa llum entre ells i se'n donen compte de que és viu, que està amb ells i en aquell moment neix l'Església.

Nosaltres avui també hem d'activar la nostra fe en Crist Ressucitat i present entre nosaltres. Si ens acostam a Ell dins la mateixa vida de cada dia, sentirem que hi ha moment en que una llum molt viva ens assegura que viu, que està en nosaltres.

Per això Pasqua ens ha de donar com fruit, una gran esperança. Ell és el nostre Salvador, res ens pot fer mal si el tenim amb nosaltres. Això ha d'omplir el nostre cor d'alegria sana que dona pau i felicitat al cor.

Ens hem de sentir alliberats, desfermats de moltes coses, per poder acostar-nos als qui sufren, amb amor, sense paternalismes, amb amor d'amic, de germà, per alliberar-los també a ells i per fere-los sentir la salvació i presència de Crist entre nosaltres."

...Llàstima que fossin tan pocs els qui escoltaren aquesta conferència, exposada de forma tan sezilla, tan il·luminadora, perquè lo que jo he dit son unes idees. La forma con se va desenvol·lar, les anècdotes de la vida real d'avui, foren una llum clara i convincent de que Crist està sempre entre nosaltres i és viu. Desitjam de veres que de tant en tant es repetesquin aquest tipus de conferències, i convidam a tothom a assistir-hi, convençudes de que no se'n arrepentiran.

S. A. B.

SOBRE LES RELACIONS ENTRE PARES I FILLS

Resum esquemàtic de la conferència que el Prof.Dr.Afred Gómez, Professor de Psicologia a la UIB, donà el 20 de març al Centre Cultural de Santa Eugènia.

I. Situació

-Nosaltres som distints dels nostres pares.

-Els joves son diferents de quan nosaltres erem joves.

Conseqüència d'aquesta situació és que moltes de vegades no sabem què fer, no tenim maneres de fer, perquè no podem repetir el que havíem vist fer o allò que nosaltres experimentàrem; ni tan sols ens serveix moltes de vegades com a punt de referència.

Però, per altra part, és necessari que, com a pares i educadors, facem qualque cosa. És la feina més necessària i important que tenim i per a la qual, en canvi, no ens hi ham preparat.

II. com fer?

No intentar donar les coses fetes (abocar el carro), com si ho sapiguessim tot), Ells son diferents. Per tant:

1. Lo primer és callar, no començar per donar el "rollo", deixar parlar.
2. Escoltar. Que el deixar parlar no sigui només el temps que jo pens el que li he de dir, sino
3. comprendre allò que diu, la situació, les seves raons, etc.
4. i, després, finalment, parlar, dir-li la paraula de pare.

III. Què fer? Què espera el jove dels pares?

1. Amor, que no es pur sentiment ni dir sempre sí a tot, sino cercar el bé de l'altres.
2. Acceptar l'infant o jove, tal com és i no com nosaltres ens havíem imaginat o desitjat. Això no vol dir acceptar la seva manera de comportar-se.
3. Donar-li consistència, un marc de referència, principis i orientacions, on l'infant o el jove pugui saber què pot fer i què deu fer en cada moment segons la seva responsabilitat.
4. Tenir coherència entre allò que feim i allò que deim, i entre totes les coses que aconsellam i manam.

Ramón i Francisca

ASSOCIACIÓ MESTRESSES DE CASA PROXIMA CONFERÈNCIA

dia 8 de maig
a les 9 del vespre

Tema:

"LES BENA-URANCES
I EL TESTAMENT DE JESÚS:
ESTIMAU-VOS"

per

D.Llorenç Tous Massanet
al Centre Cultural Taujà

Glosada a la Fira d'enguany

Fira del 89

Ja ha arribat altra vegada
Sa diada de sa Fira
no ha mancat alegria
i ha sortit molt acertada

Una xarla pels pagesos
se parlà de pagesia
i creis-me que avui en dia
ja no estan molt espesos

Exposició de pintura,
objectes antics i modes
plats, escudelles i coses
de sa nostra cultura

Diumenge de bon matí
el poble estava canviat,
ja pareixia Ciutat
no pories aparcar-hi

Cotxes per tots els carrers
maquinària i vellaneres,
remells i greixoneres
no faltaven trinxaters.

Cabres, ovelles i anyells,
ànneres, cunills i pollets,
guàtleres i andiotets
i moltes de classes d'aucells

Estava ple es "Camí Nou"
Pes Caidos i sa Plaça
i s'horabaixa una festassa
no hi mancà es renou.

Ses trompetes i tambors
se tornaren presentar
i es poble va trobar
que de cada dia son millors

Santa Maria té orquesta
"Canyemel" té per nom
i crec que casi a tothom
mos alegraren sa festa.

Es grup de ball de bot
des poble, és lo més gran
gràcies a n'En Pedro Duran
crec que li deuen casi tot.

En Penya va actuar
mos cantà Na Maciana
i a sa gent taujana
molt mos va agradar

En Tomeu és molt bò
és bon cantautor mallorquí
molts d'anys pugui venir
i alegrar es nostro cor.

Gràcies a n'Es Consell Insular
també a s'Ajuntament
i no quedà malament
es nostro Govern Balear

Gràcies a sa Càmera
que organitza sa fira
i que de cada dia
ens surt més acertada.

Sebastià Crespi

Sopar de companyonia amb el President Cañellas

En el Celler de Ca N'Amer d'Inca, el dimecres 15 de març tengué lloc un sopar de companyonia de la Premsa Forana amb el President del Govern Balear, Gabriel Cañellas.

Un sopar esplèndid amb típics menjars, un canvi d'impressions entre repre-

sentants de les diferents publicacions dels pobles de Mallorca, per continuar amb unes paraules del President de la Premsa Forana. Després el President Cañellas, amb la seva peculiar parla, donà certes explicacions de cara a la manera i desenvolupament de la Premsa Forana. Parlà de les subvencions i reconegué la tardança en rebre-les fins ara, quasi sempre per motius burocrà-

tics o d'administració i també d'Hisenda. Però, de totes maneres, es rebran.

Després d'oferir tota mena de facilitats per obtenir les notícies des de la mateixa oficina de premsa del Govern Balear, s'obrí un col·loqui, a la fi del qual es tancà l'acte.

ENTREVISTA A M B TONI VIDAL BIBILONI a) Ferriol

HEM ANAT A FER UNA ENTREVISTA A EN TONI VIDAL. ELL FA 7 ANYS QUE TÉ UN TALLER DE REPARACIONS DE COTXES AQUÍ A SANTA EUGÈNIA. HEM VOLGUT CONÈIXER QUINA ÉS LA SEVA FEINA I ALTRES COSES MÉS.

QUAN VARES DECIDIR FER DE MECÀNIC?

Bé, quan jo era més jovenet a ca nostra volien que estudiàs però a jo no m'agradava estudiar i a més no m'anava bé. M'agradava més fer altres coses i vaig decidir agafar aquesta feina. Faig feina de mecànic des dels 15 anys.

ON VARES COMENÇAR A FER FEINA ?

Vaig començar a fer feina a Ca'n Coll on hi vaig estar fins que vaig acabar el servici. Després vaig fer feina 8 mesos a un lloc on preparaven cotxes per córrer, però allà havien de fer moltes hores de feina, era molt pesat y ho vaig deixar.

Vaig passar a fer feina a Sa Citroen on hi vaig estar 6 anys.

QUAN TE DECIDIRES A OBRIR AQUEST TALLER?

Aquí tenia molta feina. Des de fa quinze anys faig feina aquí es vespres; vaig començar amb en "Guillem Carter" a ca seva.

Després vaig fer un petit taller aquí darrera i es vespres quan sortia de sa feina començava a fer feina aquí fins tard.

Amb el temps vaig veure que tenia molta de fina i vaig decidir posar un taller pes meu compte, i ja fa uns 7 anys que està en marxa.

QUINES SÓN LES REPARACIONS MÉS FREQUENTS?

Aquí arreglam de tot, cotxes, tractors motocultors... menys motos que no mos hi dedicam molt.

TENS GENT DE FORA POBLE?

Sí, hi ha més gent de fora que de Santa Eugènia; essent un poble tan petit sa feina és poca.

Feim feina de per tot, però hi ha més gent de fora.

QUIN HORARI TENS?

Jo no tenc horari. Me pos a fer feina des de les 7 des matí fins a les 10 ó les 11 des vespre.

Es una feina bastant entretinguda.

No tenim horaris perquè no podem anar a cops de rellotge. Aquesta feina és una feina on estás moltes hores aquí però fas molt poques hores de feina, allò que

són hores de feina facturada són poques, perquè sempre perdem una quantitat de temps escoltant un renou, o provant un cotxe. Però això ja se sap, i sa feina és així.

TENS ESTUDIS DE MECÀNICA?

Bé, jo no he fet formació professional, però des primer dia que vaig fer feina me vaig posar a estudiar mecànica, feia feina i estudiava. Vaig comprar un llibre molt bó de mecànica. Aquesta feina és complicada i no ho és. Es complicada perquè és una feina que necessita pensar i cabillar perquè sempre surten avaries noves.

ELS COTXES D'ARA TENEN MOLTES AVARIES?

Els cotxes d'ara potser que tenguin ses mateixes avaries, però menys.

Sa mecànica està molt ben perfeccionada, antigament els cotxes no duien res i ara duen moltes coses, aire acondicionat, direcció assistida, etc. i tenen més reparacions però si ho analitzes bé es tenen menys que es de abans. Els cotxes es fan més bé ara que abans.

I COTXES ESCLAFATS, QUI TE'N DUEN MÉS, ELS VELLs O ELS JOVES?

Bé, els joves. Els vells normalment van més a poc a poc i un poc més alerta. Els joves corren més. M'han duit molts de cotxes esclafats que no serveixen per gaire cosa.

QUI TE DUR ES MATERIAL QUE NECESSITES?

Normalment coman tot el material per telèfon, estic en contacte amb un parell de cases de Palma que m'envien es material amb s'autocar de línea, a no ser que sigui un motor gros o una feina que jo no puc fer aquí, i me'n duc sa furgoneta. Estic molt ben servit, i no me puc queixar d'aquestes cases.

TENS "MOROSOS"?

Sempre n'hi ha, sempre hi ha una part que no és un poc. Però això passa en totes ses feines, és una cosa

inevitable. Crec que en tots es negocis hi ha aquesta sèrie de "morosos".

Aquesta feina és problemàtica amb un cert punt en vista des client i amb un cert punt no. Hi ha gent que sap de mecànica i en té una idea i no passa res, però hi ha una altra gent que combinen una cosa amb s'altre i venen a arreglar es cotxe perquè té un problema i llavors se pensen que en tenen d'altres, però aquest sempre hi són, i els ho has de fer entendre, crec que això passa en totos els oficis.

QUINA HA ESTAT SA FACTURA MÉS GROSSA QUE HAS ENTREGADA?

Sa factura més grossa que he entregada a estat de 600. i "pico" de mil de pts. Aquesta reparació va esser d'un tractor molt gros, un John Dere. Ses reparacions de tractors pugen més perquè hi ha més hores de feina i ses peces son més cares.

ELS COTXES SÓN UNA DE SES TEVES AFICIONS?

Bé, hi ha hagut temps que sa meva afició ho eren es cotxes però si un berena, dina i sopa de lo mateix se cansa un poc. Fa 19 anys que faig lo mateix i se meva afició ja no són es cotxes. M'agrada molt sa feina però, ja m'ha fuit bastant.

M'agrada molt anar en es reclam de Sa Perdiu, a caçar i també m'agrada molt es futbol.

SI ARA T'HAGUESIS DE COMPRAR UN COTXE, QUIN TE COMPRERIES?

Si ara m'hagués de comprar un cotxe me compraria es més barato que hi hagues damunt el mercat. Per jo un cotxe és només un utilitari que te dur allà on vols anar, no és un lujo. No me fa il·lusió tenir un cotxe bó.

Toni i Pilar

Els articles d'aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

Abelles, altres animals i altres coses

Tots coneixem ses abelles i es seu producte; lo que no sabem és es seu comportament, i sa seva utilitat dins es complexe del món. Me'n record que es meu pare me contava que dins es corral teniem dues caeres, i que moltes de famílies en tenien també; també me'n record que pes camp era freqüent que dins ses soques, per davall ses roques, dins es forats de bastiment de ses cases; i una vegada contaven que a unes roques sa mel en s'estiu regalimava; abans plovia més que ara, i per tant hi havia més flors de les quals s'alimentaven ses abelles; ara no plou, no hi ha flors pes camp, i per lo tant ses abelles no troben que menjar, i de cada dia n'hi ha més poques.

Hi havia altres animals molt útils per s'agricultura, encara que no fessin mel, com per exemple granots, calàpots, serps, etc.; aquests animals necessiten aigua, i com que plou poc estan desapareixent; per altra banda han anat prosperant ses plagues, s'escarabató des cirerers i aubarcoquers, i que també ataquen altres arbres; i jo me pregunt, ¿no serem capaços de fer qualque cosa per posar remei en sa mesura que sigui possible?

Respecta an es nº anterior d'aquesta "Revista", allà on mos demanava que hi escriguessim, a mi me pareix que hi ha moltes de persones que les agrada llegir-la, però no hi volen escriure, per allò que està molt de moda que allà on no hi ha res que guanyar, que ho facen els altres; cabalment això és lo que mos fa falta, fer qualque cosa en bé dels altres sense que mos sigui remunerat; si ho sabessim fer així sa remuneració vendria per tots; per tant nosaltres hi participariem; per sa meua part veig que tenim una revista guapa que trob que l'hem d'aguantar, l'hem d'estimar i de sostenir, a ella i als seus redactors, no hem de tenir por d'escriure encara que siguin coses que mos pareixen que tenen poca importància; lo important és participar; donem a conèixer ses nostres experiències, sa nostra manera de veure ses coses, no tenguem por de lo que diran, estiguem a s'altura de ses

necessitats, de ses exigències de sa vida, no estiguem a s'altura dels capritxos.

Ha durat un grapat d'anys que ha paregut que no hi havia límit, hem tengut tot lo que hem volgut, no hem apreciat es valor de ses coses; des valor que tenen ses coses moltes de vegades no mos ne donam compte, fins que les hem perdudes; per lo tant apreciem lo que tenim, no ho tudem, restaurem en lo possible lo que hem perdut i com vos he dit abans, estiguem a s'altura que sa vida mos demana.

Una vegada vaig anar a una conferència sobre "agricultura biològica" i se mos varen dir moltes de coses, mos donaren fórmules i receptes per esquitjar ets arbres, etc., però també mos varen dir per anar bé hi ha d'haver una harmonia entra Terra i Cosmos, cosa que hem descuidat per complet, hem estat desagraits de lo que es cosmos mos donava, -en s'hivern s'aigua i en s'estiu sol-; ara ja no és igual, hem foradat una capa protectora de sa terra, i es raigs des sol mos entraran amb més força lo que ja notam; ara enguany ja no ha fet neu a ses nostres muntanyes, així que si no hi posam remei (si és que n'hi hagi), mos podem fer càrreg de lo que mos espera, serem noltros amb so nostro egoisme que haurem duit

la fi del món

Biel Campaner

R. SCHUMANN

Robert Schuman neix el 8 de juny de 1810, era el petit d'una família de cinc fills. El seu pare era llibreter, va morir molt jove. Poc a poc varen anar morint tots els seus germans i Robert es va convertir en el nin mimat de la seva mare.

Robert Schumann no va ser un nin prodigi ni va sentir en els primers anys una inclinació especial cap a la música.

Es va apassionar, en canvi, pels poemes: Shakespeare, Byron, i sobretot Richter. Als nou anys, després d'assistir a un concert, Schumann demana que li comprin un piano. Es dedica a compondre, i més exactament a improvisar, durant hores i hores.

El temps passa i Robert compagina els estudis de Dret (obligat pel seu tutor) a Leipzig amb els de piano. Afortunadament coneix al prestigiós professor de piano Friedrich Wieck i a la seva filla Clara de nou anys i de reconegut virtuosisme en el piano.

El 1829 un any després de començar les classes amb Wieck, l'esperit romàntic de Robert, les seves fames de conèixer sensacions e imatges noves, el duen a sol·licitar el permís de la seva mare per traslladar-se a Heidelberg, amb l'excusa de que allà els professors de Dret són millors que els de Leipzig.

Comença llavors una llarga etapa en la qual realitzarà viatges a diverses ciutats i països, com Itàlia i Suïssa. També en aquella època, a causa d'un concert de Paganini, descobreix la seva vocació: serà un gran pianista.

Ara només li quedava convèncer a la seva mare de que la seva vertadera vocació era la música. Sa mare va acceptar després d'una llarga discussió sobre el seu futur.

F. Wieck, el seu professor de piano, li lloga una habitació a la seva casa de Leipzig. Schumann es dedica a tocar el piano, a compondre, i també a la crítica musical.

El 1834, després d'acabar la seva carrera de virtuós i de passar una greu crisi nerviosa, fundà una revista musical amb un grup d'amics, es deia "Nova Revista Musical". Schumann adoptà dos pseudònims pels seus articles: "Florestan i Eusebi".

El 1840 es casa amb Clara Wieck després d'alguns anys de baralles amb el pare d'aquesta que no volia que es casassin.

Clara no només va ser la seva companyera, va ser també la intèrpret de les seves composicions, el va animar en el seu treball i va ser el seu recolçament amb la realitat en les seves greus i cada vegada més freqüents crisis nervioses.

La locura, que ronda a Schumann des de fa anys, apareix definitivament el 1854. Clara i els seus millors amics l'acompanyen; però un dia Schumann desapareix i es llança al Rhin. Però, no moriria. Encara viuria dos anys tancat a un hospital per a malalts mentals.

Ma. Magdalena Perelló.

PER APRENDRE A LLEGIR LA BÍBLIA (26n)

Una de les coses que més perturben a no pocs lectors de la Bíblia, particularment de l'Antic Testament, és la seva "rudesia" moral. Queden sorpresos davant l'existència d'una sèrie de relats difícils d'enquadrar com a "paraula de Déu".

Per exemple:

- Crueldat amb els enemics (Gn.34; Jos 6,17-21; I Sm 18,40).

- Actituds deficientes amb el proïsme: esclaus (Ex 21,1-11. 20-21.26-37: la dona (Ex,21,7; Ju 21,8-23); els pecadors (Gn 38,24b; Ex 22,17-19; els estrangers (Ex 17,16; Dt 23,3-4,7; I Sm 15,2-3).

- Venjança i sentiments d'odi: (I Re 2,8-9; Est 6-9; Sl 5,11).

- Deficiències en relació amb el matrimoni: poligàmia: (Gn 29,15-30); concubinat: (Gn 25,6; divorci (Dt 24,1-4).

- Moral sexual deficient (Gn 16,1-4).

- Motivacions interessades en la conducta moral (Lev 26,3-10).

- Implicacions irregulars de Déu (Ex 17,14-16; Num 31,2-17)...

Però aquesta extranyesa i fins i tot decepció, no és solament imputable al text sino a les inadequades expectatives i deficient preparació del lector.

Cercant un tractat de vida espiritual es troba amb una sèrie d'experiències, nocions i narracions amb les que en ocasions resulta difícil connectar i calibrar. Cercant "el deure ser ideal" descobreix una realitat a vegades poc entusiasmadora i poc teoritzable. I és que la Bíblia no és un tractat de moral sistemàtica, i menys encara d'una moral normada pels criteris i valors de la nostra societat. En bona part és la literatura testimonial d'un poble en període de formació, també de la seva consciència moral, a través d'una pacient i progressiva pedagogia divina.

No és, per tant, que la Bíblia estigui desprovista d'un missatge moral o d'una profunda preocupació ètica (basta

recordar el Decàleg, el Codex de l'Aliança, i les diferents legislacions del Pentateuc, la predicació i denúncia profètiques, o les advertències constants de la literatura sapiencial), però no és tan sols aqueixa la seva preocupació ni el seu missatge.

Aquestes constatacions condueixen a una conclusió: **no s'acosta correctament a la Bíblia qui ho fa des d'una perspectiva excessivament moralista; i molt manco encara qui preten judicar els comportaments bíblics des dels criteris morals de la nostra cultura occidental.**

Una de les limitacions que patim per a comprendre la qualitat ètica de l'Antic Testament resideix en la distància cultural existent respecte de la seva escala de valors.

En una ètica, -la nostra-, dominada fonamentalment per l'individualisme resulta sorprenent el lloc reservat a la comunitat com a element determinant en la moral dels individus. Per una moral "sexualitzada" -la nostra-, presenta dificultats insuperables la lectura de fets com els apuntats en Gn 19,1-8; Ju 19,16-24..., explicables dins una moral regida per patrons ètics distints, com és el de la "hospitalitat".

No podem valorar la moralitat d'uns actes fora del seu contexte; i això no és disculpar a l'Antic Testament, les seves irregularitats, que les té en quant hi hagué inadequació i infidelitat a la Llei i als valors ètics de la seva època, sino una exigència per abordar amb objectivitat un fenomen que ha de ser vist en sí i no des de posicions externes i culturalment distants.

El mateix ideal de perfecció és diferent. El nostre concepte actual del que pot ésser un home bo, perfecte ha tengut un origen complex; en ell hi han intervingut diversos factors: l'ideal grec de l'humanisme, que realitza la seva pròpia perfecció personal en totes les línies; les tendències del reneixement; l'ideal monàstic amb la seva tendència a fugir del món i de les coses profanes i amb les seves exi-

VIDA CONSAGRADA:

DONACIÓ INCONDICIONAL A JESÚS I ALS GERMANS

Tots els cristians tenim 'el deure d'imitar a Jesús amb totes les nostres forces.

Però, ningú ha de creure que aquesta obligació siga feixuga, dura, o aclaparadora. Ben al contrari, jo mateix, i tots els qui ho hem intentat, sabem que l'esforç per imitar a Jesús és una font fresca i tant d'alegria, de pau i d'optimisme. Ell mateix ho va dir: "el meu jou és suau i la meua càrrega lleugera"

Ell, però, a cadascú de nosaltres ens crida a seguir-lo per un camí concret: uns al matrimoni i la família; altres al servei a l'home i a la societat en els distints camps i distintes professions. I a un determinat nombre de cristians ens crida a una dedicació exclusiva sense límits a fer-lo present a ELL i a servir la vida de fe dels nostres germans, en el cos de l'església, mitjançant un particular tipus de testimoni en el viure i en l'obrar, la paraula i totes les nostres possibilitats de treball.

Aquests cristians son cridats per Jesús que les diu: "Vull que em dediquis tota la teua vida i totes les teves forces, perquè treballant per a mi exclusivament, ajudis als teus germans a conèixer i estimar-me més i a imitar-me millor. Així sereu feliços ells i tu".

Aquesta crida Jesús la fa a molts. Uns ni se'n temen, pintura perquè ni el coneixen ni l'estimen; tal volta perquè nosaltres no l'hem sabut mostrar als seus ulls ni al seu cor. Ara es fan els sords. Probablement no han comprès tot el que significa la seva estimació. Només aquells que l'estimen com com el millor, el més gran i el més alegre de la seva vida, boten de goig al sentir la seva veu i li diuen: "Sí, Jesús, el que

vulguis, com vulguis, gràcies per haver-me cridat".

I consagren la seva vida, del tot, exclusivament, a ELL i als germans. Són homes i dones: capellans, frares, monges, contemplatius dins els monestirs i laics enmig del món.

Renuncien a tot el que és precís per esser del tot lliures: casar-se, tenir fills, doblers, prestigi, comoditats, companyies, família... Només li demanen a Jesús: "On, com, quin és el meu camí concret... "I s'entreguen, decididament i plens d'esperança i d'alegria a servir-lo a ELL en els germans.

Així, des dels Apòstols, cridats per Jesús a la voreira del llac de Galilea, fins a tots quants avui ens consagram a l'ample i llarg de tota l'Església.

Jo vaig esser cridat i agraïsc a Jesús la felicitat que m'ha donat la seva Crida. I conec millers d'altres germans i germanes que podrien dir el mateix.

I no és que siguem ni menys pecadors ni més sants que tots els altres germans; no. Es tracta només de destriar on ens vol Jesús, el gran Amic de la nostra vida, servir-lo allà on ELL vol ser servit.

És bo que recordem tot això, perquè a molts de germans, sobretot joves, no els falti coratge per acollir la cridada de Jesús. I perquè preguem a fi que els ja cridats de fa temps i els nous cridats, siguem del tot generosos en la nostra entrega. Com dic: per amor a Jesús i per la felicitat dels nostres germans i nostra.

Teodor Ubeda, Bisbe de Mallorca

gències ascètiques; per ventura també una certa reacció contra les tesis protestats contra l'exclusivisme de la fe, a càrreg de la moral; l'ètica filosòfica moderna que intenta construir una moral sobre les bases de la raó humana... Un ideal que pot esser correcte però que no té per què ser l'únic possible.

Just -saddiq- és l'expressió que designa l'ideal humà de l'AT; però hi ha que indicar immediatament que **just** en la mentalitat bíblica té resonàncies molt peculiars. I és que per a l'hebreu la vida de l'home es troba sempre davant la mirada de déu. L'home de bé és aquell que pot sostenir aquesta mirada. I el que importa als ulls de Déu, en l'amor del qual es creu, i a qui es vol respondre amb amor, és la "bona voluntat", la sinceritat del dó de sí mateix. Aquesta fidelitat constitueix l'ideal suprem de l'home bo i just. El

que aquesta fidelitat es concreti després en costums o pràctiques encara bàrbares, no afecta a la disposició fonamental i al mèrit de tal actitud. I això no és buidar de contingut moral els actes de l'home, sino intentar descobrir el nucli de l'actuació moral: caminar en la presència de Déu. I ja coneixem els riscos i travelades que jalonen les vies de l'home en el seu camí davant Déu;

La Bíblia no és un llibre de ciències naturals, tampoc un manual de història universal ni un tractat de teologia moral. Això ho hem de tenir molt en compte, Aquests son aspectes, elements importants, però no son les claus fonamentals per accedir al interior, al cor de la Bíblia. En aquests articles intentam acostar-nos a aquest cor per percebre els seus batecs i sobretot experimentar el seu calor.

Domingo Montero
Adaptació de Nadal Trias Orell

CARTA DE RÚSSIA

En aquest any del mil·lenari dels cristians russos, pel germà Roger Schutz de Taizé

Bellesa antiga i sempre nova: per la seva vida donada, són multituds, a través de tots els pobles de la terra, els qui testimonien que l'esser humà no ha estat creat per a la desesperança.

Quan el fracàs, les proves, els desànim pesen massa sobre les espatlles, ¿com podem recordar sempre una de les realitats més essencials per a tota l'existència? Aquesta realitat s'engendra a l'interior de la persona humana. Porta el nom de pau al cor.

Aquesta pau de les profunditats reanima una comunió a vegades adormida. I s'aixeca el gran astorament. Es desvetllen alegries inesperades, una senzillesa de vida, un buf poètic i, per als qui no ho poden comprendre, una missió mística de l'esser humà...

En la pau del cor es dissipen les inquietuds sobre tu mateix i fins i tot descobreixes fins a quin punt et realitzes en una vida donada. Aquí, novament, rebs com sobtadament el sentit de la vida.

Et preguntes: ¿però on és la font per prendre un tal impuls?

És en la misteriosa presència d'un amor.

Si sabessis que Déu ve sempre a tu... La cosa més important per a tu és descobrir que ell t'estima. Aquí hi ha la font. I el seu amor és presència i perdó.

Perquè el seu perdó irradia la confiança, la pau del cor és possible i fins i tot segura.

Ell t'estima fins quan tu et penses que no l'estimes. I arribarà un dia que li diràs. t'estim, per ventura no convalidaria, però t'estim.

Al final d'aquest segle XX, una llum de l'Evangeli recuberta amb la pols dels anys ha estat posada en evidència: per a tot esser humà, fins i tot si aquest ho ignora, el Ressucitat és present.

En l'esbalament d'una comunió, en el recòndit de la teva ànima, ell habita; en el recòndit de tu mateix, ell baixa.

La seva presència és tan clara com la seva pròpia existència.

Arribes a dubtar-ne? Tanmateix, la teva fidelitat és aquí. El dubte tal vegada no és més que el revers de la fe. I, en les teves nits, la set de la seva presència, fa aparèixer un fulgor, una llum interior.

Senyor Jesucrist, si en nosaltres hi ha ferides, hi ha sobretot el miracle de la teva misteriosa presència. Així, alleugerits o fins i tot alliberats, caminam amb tu, oh Crist, recolzant-nos sobre la teva paraula: "La meua pau vos don, que el vostre cor no estigui més turbat ni acovardat".

Per mediació del seu Esperit Sant, el Ressucitat travessa, per transfigurar-lo, el més desconcertant de tu. Abasta l'inabastable. Els pessimismes que portes damunt tu es dissolen. Allunya les impressions ombrívols que poden venir de la teva imaginació. I s'esclareix una pau del cor.

Canta, ànima meua; jo som del Crist, jo pertany al Crist. La transfiguració de l'esser, canvi imperceptible interior, continua al llarg de l'existència. Fa viure en el moment present, fa de cada dia, un avui de Déu. Ja a la terra, és el començament de la teua resurrecció, l'inici d'una vida que no té fi.

¿Has arribat a pensar que el Seu amor en tu havia estat cubert per les arenes d'un desert? De deserts interiors, n'hi ha. Però, val la pena deturar-s'hi? Sobre una terra àrida floreix l'ametller... I si hi hagués més pocs deserts del que un suposa...

Als dos hemisferis, allò que es pregunta una humanitat jove, és fer de la terra un lloc habitable per a tots.

Perquè, ¿coneixes els teus recursos interiors per participar-hi? En un pelegrinatge de confiança a través de la terra, vida interior i solidaritats humanes no estan oposades en res.

¿Qui podrà mantenir els ulls closos davant de tota agressió als desafortunats, als pobres de la terra? I allí on la creació està ferida, ¿qui restarà indiferent?

Jesús ressucitat, a vegades em veus desorientat, com extranger a la terra. Però una set ompl la meua ànima: és expectació de la teua presència. I el meu cor resta en la inquietud fins que despositi en tu, oh Crist, tot el que pesava sobre ell i el retenia solitari, lluny de tu, Jesús, alegria meua, esperança meua, vida meua.

De la pau del cor brollen espontàneament petites joies, felicitats inesperades.

"L'alegria del cor és la vida de l'home": això fou un descobriment d'un creient ja abans de la venguda del Crist. I al començament de l'Evangeli, ¿no trobam ja el "sortós" de les benaurances?

Atrevi't a alegrar-te plenament amb allò que Déu realitza en tu i entorn teu.

Et trobes turbat per una situació? ¿Et trobes desconsiderat i humiliat per una persona? En aquest moment, sense esperar, retroba la pau del cor, confiant a Déu allò que t'ha desconcertat o àdhuc ferit. Abandonar-se a la inquietud mai no ha estat un camí d'Evangeli.

La pau del teu cor fa hermosa la vida als qui t'enrevolten. I amb tota seguretat, quan una comunitat, petita o gran, arriba a ser un abisme de bondat, dona més credibilitat a l'Evangeli.

¿Passes per la gran prova, la d'una ruptura afectiva, o fins i tot que les teves intencions més límpides siguin desfigurades? Vet aquí que Jesús pronuncia la benaurança esbalaïdora: "Sortosos vosaltres quan diran falsament tota casta de mal contra vosaltres per causa meua".

El Crist vol per a cadascú una alegria, una felicitat d'Evangeli... i sempre està amb el qui consent d'anar fins a l'extrem de la donació de si mateix.

Un dia, a l'Àsia, vaig veure un leprós que aixecava els braços amb el que li quedava de les mans i es posava a cantar aquestes paraules: "Déu no m'ha castigat, el cant perquè la meua malaltia s'ha transformat en una visita

de Déu". En la seva desgràcia, va tenir aquesta sorprenent intuïció. El sufriment no ve de Déu, Déu no és l'autor del mal, no és un torturador de la consciència humana. Més encara, Déu no assisteix mai d'una manera passiva a la pena de ningú, sofreix amb cada u. Sí, hi ha un dolor de Déu, un dolor del Crsit.

Que canti el teu cor! L'esperit d'alabança senzilla d'una pregària comuna transmet l'alegria del cel a la terra.

Aquí tu discerneixes la comunió en el Cos de Crist, la seva Església, juntament amb Maria, els apòstols i els qui cerquen a Jesús, el Ressucitat. I et veuràs restablert en la pau del cor, fins i tot en mig de les situacions més desconcertants.

Déu mai ens situa en el temps de la por, sino en el temps de la confiança. L'Evangeli no comporta una mirada pessimista sobre l'esser humà. Feliç el qui pren del Ressucitat una pau del cor que mai passarà, que mai s'exhaurirà: una alegria inesperada.

Si en tothom hi ha ferides, hi ha sobretot --no te n'oblidis mai-- el miracle de la misteriosa presència del Seu amor. "Belleza antiga i sempre nova... jo estic abrusat per la teua pau."

NOM I EDAT?

Paquita López Garcia i tenc 11 anys.
CURS?

6è

SALUT, DINER O AMOR?

Diners

TIPUS DE LECTURA?

Còmic

QUÈ VOLS ESTUDIAR? PER QUÈ?

No ho sé. Perquè és massa prest.

T'AGRADARIA QUE MONTASSIN UN CLUB D'ESPLAI?

Sí.

PER QUÈ?

Perquè seria divertit.

SOL O LLUNA?

Lluna.

NIT O DIA?

Nit

EL TEU PLAT PREFERIT?

Paella

LA TEVA ASSIGNATURA PREFERIDA? PER QUÈ?

Socials. Perquè explica l'història.

I MENYS? PER QUÈ?

Naturals. Perquè sempre ens posa zeros.

D'ON TE DIUEN?

De sa Costa

SIGNE ASTROLÒGIC?

Cranc

QUIN ESPORT PRACTIQUES?

Basket

MODO DE VIATJAR?

Avió

TE CASARIES AMB UN NEGRE?

No

QUÈ TE SUGGEREIX "entre poc i massa sa mesura passa"?

No ho sé.

QUI VA ESCRIURE "ROBINSON CRUSOE"?

Daniel Defoe

LA MILLOR PELLÍCULA QUE HAS VIST?

"Corto Circuito"

MINI-PERIODISTES:
josep miquel caselles
toni amengual
tomeu parets

**MINYO,
INFANT
ESPORT**

CARNET
JOVE

FONER

Plaça dels Hostals, 13 i 15

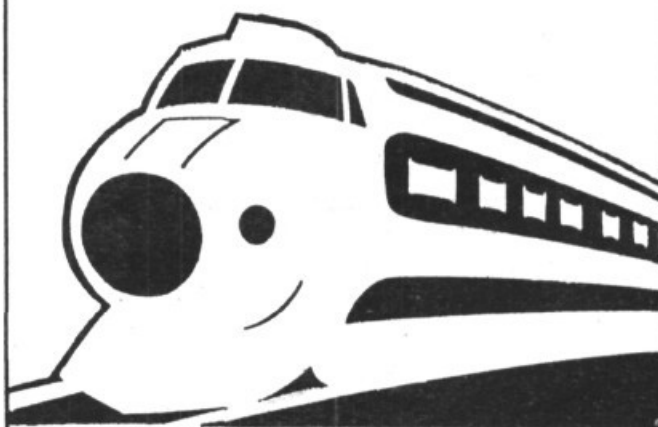
Tel. 62 00 48

SANTA MARIA DEL CAMÍ

**GRAN ASSORTIT DE
ROBA PER A GENT GRAN**

S'ESTACIO

PUB AMB VIDEO STEREO. COMPACT DISC. ETC.

SANTA EUGÈNIA

Plantes Medicinals:

L'ALL

Xerrar de Plantes Medicinals, sempre mos du a la memòria petites plantes i arbusts aromàtics amb flors i fruits molt característics, però en aquesta ocasió la planta que hem triat és una planta que no és coneguda presisament pels seu bon gust ni per la seva olor.

L'all, a pesar de ser un poc repulsiu, pels forts olis que té ha sabut guanyar un lloc privilegiat dins la cuina d'arreu d'aquest país, però, ademés de l'apreci que ha conseguit a les nostres cuines, té una sèrie de propietats terapèutiques molt difícils de trobar reunides a qualsevol altra planta medicinal.

Com ja vos deia en el passat article, les plantes s'han de cullir amb amor, però al mateix temps s'han de cuidar amb ell, recordem, que eminents botànics i biòlegs han arribat a xerrar amb elles; per ventura no és necessari arribar a aquests extrems, però sí estar "al tanto" amb la manera que les donam el menjar i les cuidam; ja que és molt important a l'hora de conseguir unes plantes sanes i fortes que mos donin a canvi tot el seu potencial alimentari i curatiu.

Hem de pensar que tot lo que aplicam a la terra tard o prest passa pel nostre organisme, cobrant la factura al cos; per això val la pena practicar una agricultura biològica desterrant els abonos químics, herbicides i pesticides que per desgràcia es tenen com a caramells a les botigues del ram; dic això perquè crec que no s'aclareix res si es pren una planta, qualsevol que sigui, per conseguir uns efectes curatius, i que el fet d'haver estat tractada químicament produeixi uns efectes totalment contraris als desitjats. Els laboratoris i herbaris (seriosos), conscients d'aquest fet no admeten plantes que abans ho hagin estat sotmeses a exhaustius anàlisis per detectar agents nocius en la seva composició; tot això ve a compte de que la planta triada avui, és bulbosa i juntament amb les tuberculoses la part aprofitable és la subterrànea. Això fa que sigui molt més propensa a tenir agents nocius en cas d'haver tractat la terra amb ells.

Aquesta planta, -"allium saturn"- (ALL), ha arribat d'Àsia Central i s'ha implantat per tot arreu del país, i rars són els horts que no li dediquin un poc de terreny; planta bulbosa que

floreix entrant l'estiu i es recollecta prop del juliol; entre les seves virtuts més importants hi podem trobar que és antireumàtica, anti-helmílica, és a dir que destrueix els cucs intestinals, és important el seu poder curatiu en les afeccions respiratòries, al mateix temps baixa la sang; on té gran poder és en el camp antibiòtic, fora esser un dràstic; és a dir, generalment els antibiòtics químics maten tota la flora intestinal, però no passa així amb l'all, ja que el seu poder es totalment compatible amb la nostra flora microbiana, i tant sols destrueix els elements estranys a aquesta; Una altra de les seves virtuts, és que té la propietat d'aconseguir desferrar el colesterol de les venes, conseguint que tornin esser elàstiques (recordem que el colesterol és com si una espècie de calcs que s'aferra a les parets internes de les venes fent-les tornar rígides i estreguent-les.

Entre les seves virtuts "menors" hi trobam que augmenten la gana als desganats; faciliten les digestions i l'evacuació de gassos intestinals.

Qualcuna d'aquestes virtuts s'han descobert no fa molts d'anys, emperò, altre temps moltes propietats ja se li atribuïen i fins i tot es creia tant en ell que era empleat com a "amulet" davant malalties com la pesta, i també contra els esperits i vampirs. Avui com avui, crec que encara n'hi ha més d'un que se passetja pel món amb una cabessa d'all dins la butxaca.

J.J. Ramis. "Velero"

REBEL·LIA: VALOR - ANTI-VALOR

Quan escoltam la paraula rebel·lió experimentam dos sentiments, en principi contradictoris. Per una part ens sedueix pel que les rebel·lions tenen d'autoafirmació de l'individu, de compromís arriscat, d'aventura en la que podem esser uns heroïes. Per altra part, sentim por a la inestabilitat, al risc, a quedar al descobert en front d'alguna cosa contra la que lluitam i que és molt més fort que nosaltres.

Aquesta ambigüetat i polarització surt amb tota la seva cruessa en l'adolescència. En aquest període és necessària, i al mateix temps, perillosa.

CAMI D'AUTOAFIRMACIO I INDEPENDENCIA

El nin, i sobretot l'atlot, necessita fer-se un lloc i un paper propi a l'escenari on l'hi ha tocat viure. Quan neix està en funció dels altres, als que necessita per a sobreviure i anar aquirint autonomia. El seu coneixement li anirà donant més capacitat d'autoafirmació. Quan és capaç de desplaçar-se per si mateix, d'agafar les coses i comprovar les distàncies, està elegint el seu propi lloc en l'espai familiar. Després -devers els tres anys- pegarà un crit de guerra, "NO": Marca així les seves primeres distàncies amb el seu entorn, enfrontant-s'hi d'una forma arcaica, però efectiva en quan a la recerca d'autoafirmació i diferenciació respecte dels altres. Llavors es negarà a que el menin per la mà, o que l'acompanyin a escola.

És al final de la infància quan aquest impuls d'autoafirmació és més apremiant. L'adolescent necessita destacar o, més bé, resaltar, diferenciar-se d'un entorn familiar del que dependeix; arriben nous vents d'autoafirmació, de llibertat, de ser ell mateix.

La família, que abans era protectora, passa a ser radicalment opressora. En la seva rebel·lia ja no vol pertèixer a aquest entorn. Cercarà altres col·legues, camarades d'aquesta lluita reivindicativa de la seva pròpia essència.

ENTRENAMENT DE LA CAPACITAT CRITICA

L'adolescència és la passa decisiva per alcançar la maduresa humana. L'home en la nostra societat és bombardejat constantment amb una quantitat abrusadora d'estímuls, missatges i idees que haurà de rebutjar en funció de la seva funció vital i dels valors assumits.

En un món on la informació i els medis de comunicació s'estan fent omnipotents i on l'arma fonamental d'aquest poder és la seducció (tot ha

de resultar atractiu, des d'un simple gelat, fins a un quater en jornada de portes obertes): és necessari que l'individu es defensa amb la seva imaginació i capacitat crítica davant totes aquestes amenaces a la seva llibertat.

En l'adolescència comença un dur enfrontament carregat de frustracions. S'assumeixen compromisos arriscats la major part de vegades utòpics. És un tanteig a les fosques des de la total i primitiva sinceritat de l'adolescent, on s'estrella constantment contra la paret de l'impossible i de la seva pròpia impotència. És un aprenentatge dur, ple de desenganys.

L'atlot en el "poder ser home", voldrà ser el millor, i aquesta aspiració interna la trasllada a l'exterior, on lluita en la societat que l'envolta. Comença a elegir uns valors propis: uns els decebran i altres no li serviran, però haurà d'experimentar-ho per si mateix, per a la fi assumir els més coherents amb les seves pròpies experiències vitals. Si no hi ha aquest tanteig, al final el jove assumirà coses alienes a ell, no seria fruit d'una elaboració pròpia i, per tant, fàcilment destruïble.

Durant el curs passat tots hem pogut veure com milers d'atlots de batxiller omplien els carrers i s'enfrontaven violentament contra el Ministeri d'Educació i Ciència. Nosaltres, espectadors d'aquesta rebel·lió, sonreïem, condescendents i escèptics. Ells amb el seu gest seriós i solidari, -deixant enrere passotismes estèrils-, han experimentat en les seves vides l'encant de l'unitat, la força que tenen, les manipulacions de que han estat objecte i el desencant de les derrotes i les victòries. Durant aquest període han estudiat una altra assignatura que té que veure amb les relacions humanes i socials que ens envolten.

Rebel·lió inútil? Pens que no. És necessari haver-se sentit "ase" per a llavors no ser-ho sense saber-ho.

LA REBEL·LIÓ PER LA REBEL·LIÓ

Però també som testimonis diaris d'una rebel·lia i agressivitat presidides pel poc coneixement: papereres cremades, arbres romputs, animals torturats... És l'agressivitat que té com a principi i fi a sí mateixa. Estèril però danyina.

Els protagonistes són joves que espargeixen les seves energies en una lluita contra la cultura i la tradició. Però per a lluitar contra qualque cosa és precís conèixer-ho. Tota la tradició establida es viu com amenaçant, ja que sempre les ha causat frustracions. Des de la seva inmaduresa, els adolescents adopten formes

d'agressivitat regressives. Ens recorden al nin de tres anys que pega a un objecte amb que s'ha fet mal.

Aquests joves, que no han cosegut percebre la tradició cultural, que ha estat per a ells font de frustracions i amenaça, s'embarquen en un viatge de contínues agresions delictives. És la fuga de tot el que les envolta i d'un jo carregat de ressentiments i de culpa.

L'AUTOAFIRMACIÓ TRUNCADA

La rebellia és un fet solcial, i és la família la primera etapa socialitzadora del ser humà. En la família i en el tipus d'activitats dels pares es veu, amb atterradora freqüència, el germen de l'antisocial.

Durant les fases d'independització el nin exigeix un canvi radical en l'equilibri familiar, que ha de readaptar-se a les noves possibilitats de l'atlot. Les formes de reaccionar dels adult a davant aquestes exigències poden ésser progressives, és a dir, capaces d'assumir els canvis i introduir-nos en lo da cada dia; o regressives, intentant que les relacions familiars no evolucionin permesquent estancades en un estat anterior.

La repressió contínua d'aquestes noves demandes, és una d'aquestes formes regresives. L'agressivitat amb que l'atlot proposa la seva autoafirmació és resposta amb violència. Hi ha que conseguir homes durs, sense posar-se a pensar que aqueixa duresa neix de la vergonya d'un home dèbil i sense molt d'equilibri. La seva autoafirmació ha estat sempre truncada i viurà lo extern com una cosa amenaçant. La seva independència és irreal, necessita alguna cosa que agredir, i si no ho troba, ho farà a sí mateix, ja que no coneix altre forma de relació.

Avui en dia, però, assitim amb freqüència a l'extrem oposat en les relacions familiars. Son mimats, fills de pares i mares "amb dedicació exclussiva", que esquiven hàbilment la confrontació, concedint tota casta de capritxos i evitant-los totes les possibles dificultats.

A aquests atlots consentits se'ls ha truncat tota possibilitat de independència. Tot se les dona sense cap esforç. I el que és pitjor, se'ls ha reprimat d'una forma soterrada la possibilitat d'afirmar-se amb les seves pròpies forces, de conèixer els seus límits i els dels altres, de tenir la possibilitat de la confrontació dialèctica.

Tendrem, per una part, atlots mansos i dòcils, però deponents i incapaces d'enfrontar-se al món; no hi ha impuls d'autonomia. Per ventura amb sutils fracassos intenten, sense aconseguir-ho, prolongar la seva necessitat de ser abrigats. Per altra part, tendrem atlots que descarreguen la seva descontrolada agressivitat cap a tot i cap a aquells que creuen causants de la seva mutilada situació. L'agressivitat acumulada, que no ha pogut descarregar-se, estalla en atacs furibunds i destructius a la menor frustració. Inútil i infantil modo d'afirmar-se, impropri d'un ambient on els límits de lo raonable han estat ben marcats.

EXISTEIX LA REBEL·LIA?

L'home passa a lo llarg de la seva vida per distints períodes. Aquests canvis sempre suposen un crisi, de canvi la no validesa del passat i la incertesa del futur. Les crisis han de ser superades de forma progressiva per adquirir per adquirir una autonomia, flexibilitat i equilibri desitjables en tota persona humana. L'impuls que mou tot aquest procés és orgànic, com també ho és l'agressivitat i rebellia que moltes de vegades es manifesta.

Què passa idò amb els "mansos", persones educades per a la "pau i la transigència"?

Són aquests joves que assumeixen els valors de la tradició sense interrogants. És el compromís amb lo senzill, logrant una falsa i anticipada maduresa perquè no s'ha viscut des de dedins.

Quan ens acostam més a aquests joves "model", descobrim, amb sorpresa, que hi ha una exigèrda càrrega d'agressivitat que mai ha pogut aflorar en el seu moment i mesura. Surgeix, en canvi, en formes sàdiques i soterrades. Per ventura avui sia l'estudiant insolidari i trepador amb apariència de camarada. Demà, per ventura, el veurem de correcte oficinista que, davant una llarga coa de la seva finestreta no accelera el ritme, disfrutant del sufriment dels altres.

En aquests casos la rebellia manifesta no eixisteix, però aquesta carència és tan perillosa per al caràcter com la rebellia sense objectiu.

Jesús Labrador Fernández
Adap.i traduc. de Nadal Trias Orell

Peluquería de Señoras **CATALINA**

Le ofrece los servicios de
Lavar y marcar, tintes, permanentes,
manicura, pedicura, depilación a la
cera.

Esperamos su visita

C/. Camarada Zayas, 20 - 1.º

TELÉFONO: 62 10 76

SANTA EUGENIA

SERVEIS DE "SA NOSTRA"

- Comptes corrents
- Llibretes d'estalvis
- Estalvi infantil
- Estalvi del pensionista
- Imposicions a termini fixat.
- Transferències
- Domiciliació de pagaments (contribucions i tributs)
- Pagament de nòmines
- Pagament de pensions
- Xecs gasolina auto-6.000
- Tot tipus de préstecs i entre ells:
- Préstecs de regulació especial
- Préstecs Pime subvencionats pel Govern Balear
- Crèdits agrícoles
- Crèdits compra
- Compra i venda de valors
- Assessorament en inversions
- Xecs de viatge
- Canvi de divisa
- Calxes de lloguer
- Targeta 6.000
- Auto-Calxa. (Aragó i Luca de Tena cantonada Aragó)
- Descompte de Lletres
- Lletres al cobrament.

TARGETA "SA NOSTRA"

Deixi de banda l'horari d'oficina. Disposi dels seus doblers quan ho desitgi.

Gràcies a la Targeta "Sa Nostra" pot disposar, ingressar i estar al corrent de les seves operacions demanant el saldo de la seva llibreta o l'extracte del seu compte corrent.

CAIXA DE BALEARS "SA NOSTRA"

restaurant • bar
**Ses
Olleries**

STA. EUGENIA

TEL: 620976
Ctra. Sineu km. 14,800

CONOCIENDO NUESTRO CUERPO

(2ª parte)

EL HIGADO

El hígado es la mayor glándula de nuestro cuerpo, y uno de los más complejos. Sus funciones son muchísimas, habiéndose identificado más de 500. Se encuentra en el cuadrante superior derecho de la cavidad abdominal, y pesa alrededor de 1,5 Kg, en el hombre, y 1,3 Kg. en la mujer. Se divide en cuatro lóbulos, y recibe dos tipos de irrigación sanguínea diferentes: la arteria hepática que suministra sangre oxigenada; y la vena porta, que trae consigo sustancias nutritivas procedentes del estómago y los intestinos.

Algunas funciones importantes del hígado son: la formación de la bilis, que es un jugo de color amarillo verdoso, y que se acumula en la vegiga biliar hasta el momento de la digestión, cuando se vierte en el intestino. La bilis es un jugo digestivo, que interviene en la digestión de las grasas y ciertas vitaminas. Si falta bilis, las grasas no se aprovechan, expulsándose en los excrementos, los cuales son de color blanco y muy abundantes. La bilis es alcalina, y quita el exceso de acidez de los alimentos.

El hígado es también un inmeso laboratorio, de fabricación y reservas. Almacena muchas sustancias para cuando el cuerpo las necesita, sobre todo, los azúcares y las vitaminass. Toda la cantidad de azúcar de una comida no se reparte inmediatamente por el cuerpo, sino que se almacena en el hígado, de donde irá pasando a la sangre a medida de las necesidades del organismo. También almacena vitaminas, principalmente las A y B, además de transformar la pro-vitamina A, contenida en las verduras, en vitamina A. Para su buen funcionamiento el hígado necesita suficiente cantidad de vinamina K, que se encuentra también en los vegetales.

El hígado también destruye las impurezas y venenos. En el cuerpo normal se producen constantemente sustancias perjudiciales y tóxicas que si no fueran eliminadas, pronto seríamos víctimas de un grave envenenamiento. El hígado es pues, un órgano purificador, limpia la sangre de todas estas impurezas, ya procedan de una mala digestión, un foco de infección, alcohol, especias, putrefacción intestinal, etc., y las retiene, para luego destruir y neutralizarlas, transformándolas en sustancias completamente inofensivas, que luego serán eliminadas.

El hígado es además un depósito de sangre. La totalidad de nuestra sangre no está circulando continuamente cuando el cuerpo está en reposo, hay una parte de ella que se halla remansada en lo que llamamos órganos de depósito: el bazo, la piel, y el hígado. Cuando el cuerpo trabaja necesita más sangre, se utiliza la que está en los órganos de depósito.

El hígado es un órgano que se ve severamente afectado por las emociones perjudiciales como son: los celos, la envidia, avaricia, ira, inquietud, agitación, pasiones fuertes, deseos no satisfechos, temores, humillaciones, etc.

Son muy importantes para el buen funcionamiento del hígado: una alimentación sana, equilibrada y NATURAL; aire puro (practique varias respiraciones totales cada día); sueño profundo y reparador; tranquilidad, y ejercicio. Reir a carcajadas es como hacer gimnasia con el hígado.

Val.

LA SEU: 2ª part

LA SEVA ARQUITECTURA

Si qualche vegada heu tengut l'ocasió de contemplar la ciutat de Palma entrant en el port en vaixell, segurament haureu tengut la mateixa sensació que jo quan admirareu aquesta magnífica joia gòtica, que s'arrisa per damunt els altres edificis i, majestuosa, s'estira cap el cel; en veure la Seu ja és segur que arribam, ja hi som a ca nostra... I és que la Catedral és l'imatge més representativa de Palma.

La Catedral és una construcció gòtica, d'estil mediterrani, orientada de llevant a ponent. Les dues façanes més conegudes són la principal i la del mirador. La primera dona just enfront de l'Almudaina, té quatre torres: les dues centrals són les de major alçada de la Seu, 67'5 m., i 61'7 d'amplada.

La façana del mirador es troba damunt de la murada mirant cap a la mar i ens ofereix la imatge més coneguda a reu del món.

La part que dona al Palau Episcopal, és la més original.

La façana nord, anomenada de l'Almoina, dona a la plaça de la Seu. La seva paret és més grisencs perquè hi pega menys el sol. Aquesta façana és més curta que la del Mirador perquè té adossats alguns edificis, la torre del campanar i la casa de l'Almoina.

La Seu, exteriorment, té vuit contraforts majors a cada costat, col·locats equidistats a excepció del tercer i quart començant de la façana de l'Almudaina, una mica més separats ja que entre ells hi ha els dos portals laterals.

Entre cada dos contraforts majors hi ha dos contraforts menors que reforcen els murs de les capelles interiors. Si vos hi fitxau els contraforts tenen unes gàrgoles que representen animals fantàstics que semblen trets d'una pel·lícula de terror.

La nau central està aferrada als contraforts per dos pinacles amb crestaries. Els arcobotants superiors, que uneixen els contraforts majors amb

la nau central són lliures, mentre que els interiors són coberts per una teulada.

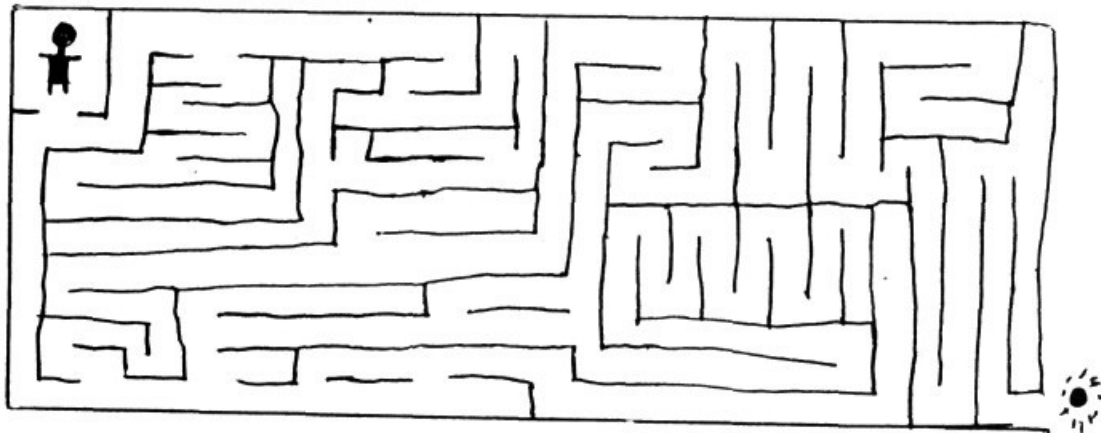
La Seu és un grandios edifici constituït per tres naus: una major, central, i dues de menors laterals, amb una gran capçalera. Ocupa un espai considerable: uns 6.600 m² de superfície i uns 160.000 m³ de volum; es calcula que hi caben unes devuit mil persones. Aquestes mides i la poca pedra emprada per tot arreu, a les voltes, a les columnes i als murs, expliquen que s'hagi dit d'ella "el protagonista principal no és la pedra, sinó l'espai que crea" i que se l'anomeni la catedral de l'espai.

A l'interior i de llevant a ponent es distingeixen tres cossos escalonats proporcionadament: una àbsida alta, on hi ha la capella de la Trinitat i és el lloc on són enterrats els reis Jaume II i Jaume III de Mallorca; una àbsida major, la capella Reial o Major, i el gran conjunt de les tres naus cada una amb vuit trams de volta que la cobreixen i amb una àbsida pròpia, de manera que conserva la distribució de les basíliques romanes, característica que la fa diferent d'altres catedrals gòtiques. Les catorze columnes, set a cada costat, que sostenen les voltes són de forma octogonal, molt primes i molt altes, amb una distància entre si de 7,74 m.

La catedral de l'espai també fou projectada com a catedral de la llum: set rosetons i vuitantaset finestrals, havien d'il·luminar l'interior, però el pas del temps ha fet que restassin tapats dos rosetons i cinquanta-dos finestrals, trenta dels quals han quedat amagats sota els retaules barrocs que substituïren els anteriors i petits retaules gòtics. Així i tot, el sol il·lumina profusament tot l'interior de la Seu. Els efectes de la llum a través dels rosetons i finestrals policromats configuren un preciós espectacle de llum de mil colors, sobretot els horabaixes de cel obert.

Maria Eugènia Pou Mulet

- LABERINT:

- SOPA DE LLETRES "EN CASTELLÀ".

S	I	E	S	C	I	E	R	A	T	O
Q	U	E	P	N	U	E	P	S	T	R
A	S	A	A	V	L	A	L	E	G	R
I	A	G	T	S	M	S	O	N	C	O
R	T	A	I	S	L	A	M	A	A	Y
O	R	P	O	M	A	R	T	R	E	D
E	N	F	U	E	N	T	E	R	V	E
S	T	S	I	L	L	A	R	A	A	S
A	F	L	I	C	C	I	S	Z	O	N
E	S	N	O	S	O	N	L	I	A	R
G	A	E	A	T	I	P	U	P	O	S

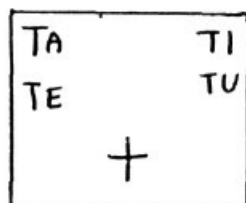
8 COSES
DE
COL·LEGI

SOLUCIONS
EL
MES
QUE VÉ.

- ENDEVINAIES:

Tiene cuello y no tiene cabeza, tiene brazos y no tiene manos,
tiene barriga y no tiene tripas, tiene trasero y no tiene piernas.

- JEROGLIFIC

¿Qui falta a l'auio?

JULIAN
Y
GUILLERMO
58 EGB.

